

Arrest

nr. 292 556 van 3 augustus 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. BARTOS
Rue Sous-le-Château 13
4460 GRACE-HOLLOGNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 8 mei 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 1 mei 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en van het inreisverbod van 1 mei 2023.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 3 juli 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 mei 2023 wordt ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgeleverd (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van LPA Brussel op 01.05.2023 en in deze beslissing word rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

X 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de luchtvaartpolitie op 01.05.2023 werd de betrokkene aangehouden omwille valsheid in geschriften. Gezien de maatschappelijke impact kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Uit zijn administratief dossier blijkt niet hij een gezinsleven of minderjarige kinderen in België heeft, noch dat hij medische problemen heeft die hem ervan weerhouden om terug te keren naar zijn herkomstland.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

X Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde .

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illégale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt. Betrokkene probeerde met een vals Brits paspoort vlucht SN2103 naar Londen te nemen.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de luchtvaartpolitie op 01.05.2023 werd de betrokkene aangehouden omwille valsheid in geschriften. Gezien de maatschappelijke impact kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt. Betrokkene probeerde met een vals Brits paspoort vlucht SN2103 naar Londen te nemen.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de luchtvaartpolitie op 01.05.2023 werd de betrokkene aangehouden omwille valsheid in geschriften. Gezien de maatschappelijke impact kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt. Betrokkene probeerde met een vals Brits paspoort vlucht SN2103 naar Londen te nemen.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de luchtvaartpolitie op 01.05.2023 werd de betrokkene aangehouden omwille valsheid in geschriften. Gezien de maatschappelijke impact kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken. Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.”

1.2. Op dezelfde datum werd tevens een inreisverbod van drie jaar afgeleverd aan verzoeker. Dit is de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van LPA Brussel op 01.05.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

*Aan de heer, die verklaart te heten:
[...]*

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 01.05.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

o 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het administratief verslag opgesteld door de luchtvaartpolitie op 01.05.2023 werd de betrokkene aangehouden omwille valsheid in geschriften. Gezien de maatschappelijke impact kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Uit zijn administratief dossier blijkt niet hij een gezinsleven of minderjarige kinderen in België heeft, noch dat hij medische problemen heeft die hem ervan weerhouden om terug te keren naar zijn herkomstland. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“III. DISCUSSION

A. QUANT A L'ORDRE DE QUITTER LE TERRITOIRE

Moyen unique : la violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'Homme (ci-après « CEDH »), combinée à la violation de l'obligation de motivation formelle des actes administratifs contenue dans l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 et 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs.

i. Décision querellée

(...)

Le requérant reproche à la partie adverse de ne pas avoir examiné in concreto – ni, d'ailleurs, in abstracto – le risque de traitements inhumains et dégradants qu'il pourrait subir en violation de l'article 3 de la CEDH en cas de retour forcé en Chine.

En effet, le requérant a quitté ce pays par crainte d'être persécuté. Il est de notoriété publique que le régime totalitaire chinois persécute tout opposant ainsi que les minorités.

Or, il ne semble pas que l'autorité administrative ait effectué une analyse du risque de violation de l'article 3 de la CEDH alors que le requérant craint pour sa vie en cas de retour en Chine.

Il apparaît donc que la motivation de l'acte administratif querellé ne repose pas sur des faits exacts conformément aux articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs et 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.

ii. Risque de violation de l'article 3 de la CEDH.

L'ordre de quitter le territoire mentionne clairement qu'il y a lieu de remettre le requérant à ses autorités nationales.

Or, la situation sécuritaire reste très difficile en Chine, notamment pour les opposants politiques ou les différentes minorités.

Selon le rapport d'Amnesty International 2022, « Les autorités ont continué d'emprisonner des défenseur·e·s des droits humains, notamment des journalistes citoyens et des avocat·e·s spécialistes des droits humains. Ces personnes étaient détenues dans des conditions épouvantables et soumises à des actes de torture et d'autres mauvais traitements. (...)

Le gouvernement a continué de mettre en œuvre des politiques lourdes de conséquences qui limitaient fortement les libertés des Ouïghour·e·s, des Kazakh·e·s et des membres d'autres minorités ethniques majoritairement musulmanes au Xinjiang, menaçant de faire disparaître leur identité religieuse et culturelle.

Lors de leur visite dans la région, en mai, la haute-commissaire des Nations unies aux droits de l'homme et son équipe n'ont pas été autorisées à rencontrer des personnes détenues ni leurs familles, et ont été en permanence accompagnées par des représentant·e·s de l'État. N'ayant pas pu constater, lors de sa mission sur place, les graves violations des droits humains commises dans le pays, le HCDH a publié en août un rapport attendu de longue date qui confirmait les conclusions antérieures d'Amnesty International et d'autres acteurs, selon lesquelles la détention arbitraire et discriminatoire de Ouïghour·e·s et d'autres personnes au Xinjiang pouvait, du fait de son ampleur, constituer un crime de droit international, et plus précisément un crime contre l'humanité. Il a également recueilli des allégations faisant état d'actes de torture et d'autres mauvais traitements, de violences sexuelles ou fondées sur le genre, de travail forcé et de disparitions forcées, entre autres graves violations des droits humains.

(...)

Les Tibétain·e·s étaient toujours en butte à la discrimination et leurs droits à la liberté de religion et de conviction, d'expression, d'association et de réunion pacifique restaient soumis à des restrictions. Les manifestations contre la répression exercée par le gouvernement chinois se sont néanmoins poursuivies.

En septembre, le tribunal populaire intermédiaire de Garzê (Ganzi), au Sichuan, a condamné six écrivains et militant-e-s tibétains à des peines d'emprisonnement allant de quatre à 14 ans pour « incitation au séparatisme » et « menace à la sécurité de l'État ». Gangkye Drupa Kyab, Seynam, Gangbu Yudrum, Tsering Dolma et Samdup avaient été arrêtés en mars ou en avril 2021. Pema Rinchen avait été arrêté fin 2020 et est resté en détention au secret jusqu'à son procès. Ces six personnes avaient déjà été emprisonnées arbitrairement par le passé en raison de leurs écrits ou de leur participation à des manifestations contre les autorités chinoises, et plusieurs souffraient de problèmes de santé découlant des coups reçus, des mauvaises conditions de détention et des autres mauvais traitements subis à l'époque.».

Compte tenu de ce qui précède, le requérant reproche à la partie adverse de ne pas avoir examiné in concreto – ni, d'ailleurs, in abstracto – le risque de traitements inhumains et dégradants qu'il pourrait subir en violation de l'article 3 de la CEDH en cas de retour vers la Chine.

La Cour EDH a déjà considéré que l'expulsion/ le transfert par un Etat membre peut soulever un problème au regard de l'article 3 de la CEDH, et donc engager la responsabilité d'un État contractant au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumis à des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH. Dans ces conditions, l'article 3 de la CEDH implique l'obligation de ne pas expulser/ transférer la personne en question vers ce pays.

Afin d'apprécier s'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'étranger encourt un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH, le Conseil se conforme aux indications données par la Cour EDH. A cet égard, celle-ci a jugé que, pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements, il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de l'intéressée dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans celui-ci (nous soulignons) et des circonstances propres au cas de l'intéressé.

En conséquence, il apparaît que l'Office des Etrangers ne s'est pas livré à un examen en profondeur de la situation vis-à-vis du prescrit de l'article 3 de la CEDH. En ayant l'intention de renvoyer le requérant en Chine, il l'expose à un risque clair d'y subir des traitements inhumains ou dégradants."

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Deze bepaling luidt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Om een schending van voormelde bepaling aannemelijk te maken, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in zijn land van herkomst een ernstig reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of een mensonterende behandeling. Hij moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs en concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk te maken op artikel 3 van het EVRM (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoeker verwijst naar de veiligheidssituatie in China en voert aan dat meer bepaald minderheidsgroepen en politieke tegenstanders vervolgd worden. Ter ondersteuning van zijn betoog verwijst verzoeker naar een rapport van Amnesty International over China, zoals gepubliceerd op 28 maart 2023. Verweerder zou hebben nagelaten om een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in rekening te nemen bij het bestreden bevel.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient op te merken dat verzoeker zich beperkt tot een algemene uiteenzetting, zonder te verduidelijken of hijzelf deel uitmaakt van een minderheidsgroep of een politiek dissident zou zijn. In de mate dat verzoeker toch wenst aan te voeren dat hij van Tibetaanse origine is en omwille van deze reden gevaar loopt in China, legt hij in dit verband geen concreet bewijs neer dat betrekking heeft op zijn persoonlijke situatie. Uit verzoekers betoog en het rapport dat hij aanhaalt, kan evenmin worden afgeleid dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid in China een risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of een mensonterende behandeling.

Met zijn betoog maakt verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.2. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“B. QUANT A L'INTERDICTION D'ENTREE

Moyen unique : la violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'Homme (ci-après « CEDH »), des articles 7, al 1-1° et 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, combinée à la violation de l'obligation de motivation formelle des actes administratifs contenue dans l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 et 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ainsi que du droit d'être entendu et de l'erreur manifeste d'appréciation.

1.

L'Office des étrangers motive notamment sa décision de la manière suivante :

(...)

2.

Concernant la violation de l'article 3 de la CEDH, le requérant s'en réfère aux arguments développés ci-dessus concernant l'ordre de quitter le territoire.

3.

L'article 74/11 de la loi sur les étrangers prévoit que :

« § 1er. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants :

1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou; 2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée.

[2 Le délai maximum de trois ans prévu à l'alinéa 2 est porté à un maximum de cinq ans lorsque :

1° le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour;

2° le ressortissant d'un pays tiers a conclu un mariage, un partenariat ou une adoption uniquement en vue d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour dans le Royaume.]2

La décision d'éloignement peut être assortie d'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

§ 2. Le ministre ou son délégué s'abstient de délivrer une interdiction d'entrée lorsqu'il met fin au séjour du ressortissant d'un pays tiers conformément à l'article 61/3, § 3, ou 61/4, § 2, sans préjudice du § 1er, alinéa 2, 2°, à condition qu'il ne représente pas [3 une menace]3 pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

Le ministre ou son délégué peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires.

§ 3. L'interdiction d'entrée entre en vigueur le jour de la notification de l'interdiction d'entrée.

L'interdiction d'entrée ne peut contrevenir au droit à la protection internationale, telle qu'elle est définie aux articles 9ter, 48/3 et 48/4. ».

L'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 n'autorise pas l'adoption automatique d'une interdiction d'entrée. Il enjoint d'opérer une évaluation au cas par cas, qu'il encadre en fixant la durée maximale de l'interdiction d'entrée et en énumérant les diverses hypothèses dans lesquelles une interdiction d'entrée ne peut pas être édictée.

La durée de l'interdiction d'entrée doit être fixée en fonction des circonstances propres à chaque espèce. L'article 74/11, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que la durée de l'interdiction d'entrée est

déterminée « en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas », tout en fixant deux délais maximums.

Le premier délai maximum, de trois ans, concerne le ressortissant de pays tiers qui ne répond pas aux conditions pour bénéficier d'un délai de départ volontaire ou qui n'a pas exécuté une décision d'éloignement antérieure. Le second délai maximum, de cinq ans, concerne le ressortissant de pays tiers qui a commis une fraude au séjour ou un mariage de convenance. Ce délai maximum de cinq ans peut être étendu au-delà pour l'étranger qui présente un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

4.

Il apparaît que l'office des étrangers n'a pas respecté le principe de motivation formelle des actes administratifs. Par une jurisprudence constante, le Conseil du contentieux des étrangers considère que l'interdiction d'entrée est une décision accessoire de la décision de refus de séjour et de l'ordre de quitter le territoire. L'interdiction d'entrée ne peut pas se confondre avec celle de la décision de refus de séjour et/ou de l'ordre de quitter le territoire. L'interdiction d'entrée constitue l'accessoire de la décision de refus de séjour et/ou de l'ordre de quitter le territoire.

Conformément au principe selon lequel l'accessoire suit le principal, le sort de l'interdiction d'entrée dépend du sort de l'ordre de quitter le territoire et de la décision de refus de séjour. L'interdiction d'entrée perd sa raison d'être en cas d'annulation de la décision de refus de séjour et de l'ordre de quitter le territoire.

En outre, l'interdiction d'entrée suppose une motivation distincte de l'ordre de quitter le territoire. A titre d'exemple, dans un arrêt du 27 février 2015, Votre Conseil annule l'interdiction d'entrée pour défaut de motivation, au motif que l'Office des étrangers s'est contenté de renvoyer à la motivation de la décision de refus de séjour.

En l'espèce, il apparaît que la motivation de l'ordre de quitter le territoire et l'interdiction d'entrée, pourtant actes juridiques distincts, est en tout point identique. Il appartenait à l'office des étrangers de motiver différemment l'interdiction d'entrée.

Il y a lieu de constater que la motivation est clairement insuffisante en ce qu'elle reproduit en tout point celle de l'ordre de quitter le territoire.

5.

En outre, l'obligation de délivrer un ordre de quitter le territoire à un étranger se trouvant dans l'une des situations prévues à l'article 7 de la loi précitée du 15 décembre 1980 ne doit pas s'entendre comme s'imposant de manière automatique et en toutes circonstances.

Ainsi, les mesures sont tout à fait disproportionnées et constitutives d'erreur manifeste : alors même que le requérant n'a strictement aucun antécédent en Belgique et qu'il vient pour demander l'asile en fuyant un régime totalitaire, il reçoit un ordre de quitter sans délai, une interdiction d'entrée de trois ans et est placé en rétention administrative, ce qui manifeste une volonté de dissuader le requérant d'introduire toute demande d'asile en Belgique.

6.

D'autre part, l'interdiction d'entrée est un acte ayant une portée juridique propre qui ne se confond pas avec celle de l'ordre de quitter le territoire. L'objet de ces décisions est différent. Il en est de même des motifs justifiant leur adoption. En conséquence, l'interdiction d'entrée cause un grief distinct de celui résultant de l'ordre de quitter le territoire. La décision de retour contraint l'étranger à s'éloigner de la Belgique et l'interdiction d'entrée l'empêche d'y revenir. En outre, l'importance du grief, causé par l'interdiction d'entrée, dépend de la durée pour laquelle elle est imposée.

Dès lors que l'interdiction d'entrée était de nature à affecter de manière défavorable et distincte de l'ordre de quitter le territoire les intérêts du requérant, son droit à être entendu impliquait que la partie défenderesse l'invite à exposer également son point de vue au sujet de cette interdiction avant de l'adopter (voir en ce sens : C.E. n° 233.257 du 15 décembre 2015).

7.

De plus, bien que retenu par la police de Bruxelles, le requérant n'a pas été invité à s'exprimer sérieusement et en détail sur sa situation. Les décisions ne contiennent ainsi aucun détail à ce sujet et pourraient être opposées à tout étranger en séjour précaire.

Dans l'arrêt « M.G. et N.R. » prononcé le 10 septembre 2013 (C383/13), la Cour de Justice de l'Union européenne a précisé que « selon le droit de l'Union, une violation des droits de la défense, en particulier du droit d'être entendu, n'entraîne l'annulation de la décision prise au terme de la procédure administrative en cause que si, en l'absence de cette irrégularité, cette procédure pouvait aboutir à un résultat différent [...]. Pour qu'une telle illégalité soit constatée, il incombe en effet au juge national de vérifier, lorsqu'il estime être en présence d'une irrégularité affectant le droit d'être entendu, si, en fonction des circonstances de fait et de droit spécifiques de l'espèce, la procédure administrative en cause aurait pu aboutir à un résultat différent du fait que les ressortissants des pays tiers concernés auraient pu faire valoir des éléments de nature à [changer le sens de la décision] »

Dans un arrêt C-166/13, rendu le 5 novembre 2014, la Cour de Justice de l'Union européenne a indiqué que le droit d'être entendu « fait [...] partie intégrante du respect des droits de la défense, principe général du droit de l'Union. Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts » (§§ 45 et 46). Elle précise toutefois que « L'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union ».

Par conséquent, les droits de la défense du requérant, notamment le principe 'audi alteram partem', ont été mis à mal dans le cas d'espèce.

Le droit d'être entendu n'a pas été respecté alors que le requérant disposait d'éléments à faire valoir par rapport à sa situation administrative. Plus spécifiquement, comme indiqué cidessus, les opposants politiques et les minorités sont persécutés en Chine.

Il n'est pas exclu que le requérant soit soumis à des traitements inhumains ou dégradants en cas de retour en Chine.

La partie requérante fait également grief à la partie défenderesse d'avoir opté pour une sanction sévère, à savoir une interdiction d'entrée d'une durée de trois ans, sans préciser le rapport entre la gravité des faits et la sanction infligée.

A suivre le raisonnement de la partie adverse, le simple fait de venir sans visa sur le territoire et de n'y avoir pas d'adresse justifierait un bannissement de celui-ci durant trois ans, ce qui est constitutif d'erreur manifeste.

L'interdiction d'entrée étant illégale, doit être annulée."

3.2.1. In het tweede middel gericht tegen het bestreden inreisverbod, voert verzoeker in de eerste plaats de schending aan van de formele motiveringsplicht. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze.

Verzoeker betoogt dat in het bestreden inreisverbod niet louter verwezen kan worden naar de motieven van het bestreden bevel waarop het gebaseerd is. Het gegeven dat het inreisverbod voor een groot deel dezelfde motivering bevat als het bevel om het grondgebied te verlaten houdt op zich geen motiveringsgebrek in. Beide beslissingen steunen immers op dezelfde vaststellingen in rechte en in feite. Het bestreden inreisverbod wijst er uitdrukkelijk op dat het bevel om het grondgebied te verlaten gepaard gaat met een inreisverbod omdat er aan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Dit is in overeenstemming met artikel 74/11 § 1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending van de formele motiveringsplicht is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.2.2. Waar verzoeker tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten tevens de schending aanvoert van de formele motiveringsplicht, merkt de Raad op dat deze beslissing steunt op artikel 7, eerste lid, 1° en 3°, van de vreemdelingenwet. Enerzijds stelt verweerder vast dat verzoeker op het grondgebied verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, anderzijds wordt verzoeker geacht de openbare orde te kunnen schaden aangezien hij werd aangehouden door de luchtvaartpolitie omwille van valsheid in geschrifte. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker trachtte om een vlucht te nemen naar Londen met een vals Brits paspoort. Verzoeker betwist deze twee vaststellingen niet. Verzoeker voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending de formele motivering is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.2.3. In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat er geen verplichting is om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Artikel 7, eerste lid, 1° en 3°, van de vreemdelingenwet bepaalt dat in het *in casu* voorziene geval, de minister of zijn gemachtigde, een bevel om het grondgebied te verlaten moet afgeven. Elk van twee voormelde motieven op zich volstaat om de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten te wettigen.

3.2.4. Waar verzoeker aanvoert dat hij geen antecedenten heeft in België, laat hij na te verduidelijken op welke manier dit element weerlegt dat hij niet in het bezit is van de nodige verblijfsdocumenten en dat hij werd aangehouden wegens valsheid in geschrifte.

3.2.5. Verzoeker voert vervolgens de schending aan van het hoorrecht. In zijn arresten stelt de Raad van State heden dat het principe "*audi alteram partem*" dezelfde inhoud heeft als het hoorrecht als Europees beginsel van behoorlijk bestuur (RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329; RvS 30 november 2016, nr. 178.727).

In de eerste plaats dient de Raad op te merken dat verweerder aanvoert dat verzoeker, bij zijn aankomst op het grondgebied, wel degelijk verhoord werd door de luchtvaartpolitie Brussel. Er wordt echter geen afschrift van dit verhoor neergelegd. Dit gezegd zijnde, kan volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 *PPU, M.G. e.a.*, § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 *PPU, M.G. e.a.*, § 39).

Verzoeker betoogt dat hij niet gehoord werd en hierdoor zijn persoonlijke situatie niet heeft kunnen toelichten. Meer bepaald verwijst verzoeker op de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij zijn terugkeer naar China.

Uit het voorgaande is reeds gebleken dat de elementen die verzoeker aanvoert in het licht van de beweerde schending van artikel 3 van het EVRM niet van die aard dat zij een ander licht hadden kunnen werpen op zijn situatie. In dit verband dient opgemerkt te worden dat verzoeker dan wel betoogt dat hij naar België kwam om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, doch blijkt niet dat hij op heden een dergelijk verzoek indiende. De afgifte van de bestreden beslissingen zou er volgens verzoeker toe dienen om hem af te raden om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. De Raad ziet niet in op welke manier de bestreden beslissingen verzoeker verhinderen om een dergelijk verzoek in te dienen. Minstens legt verzoeker geen begin van bewijs voor om zijn stelling te staven.

Uit het voorgaande blijkt dat de elementen die verzoeker aanvoert, niet van die aard zijn dat zij een ander licht hadden kunnen werpen op zijn situatie. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder tot een andere beslissing zou zijn gekomen indien hij (opnieuw) gehoord zou zijn. Een schending van het hoorrecht of van de rechten van verdediging wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.6. In een laatste middelonderdeel voert verzoeker aan dat het, gelet op de ernst van de feiten en de opgelegde sanctie, niet proportioneel is om een inreisverbod van drie jaar op te leggen.

Wat betreft de duur van het inreisverbod, wordt er door verweerder op gewezen dat verzoeker door de luchtvaartpolitie werd aangehouden wegens valsheid in geschrifte. Gelet op de maatschappelijke impact van deze feiten, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, acht verweerder een inreisverbod van drie jaar proportioneel.

In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, wordt er geen inreisverbod van drie jaar opgelegd louter en alleen omdat hij het grondgebied betrad zonder houder te zijn van daartoe vereiste documenten. Verzoeker werd aangehouden wegens valsheid in geschrifte, wat hij in wezen niet betwist. Waar verzoeker aanvoert dat een inreisverbod van drie jaar zeer streng is, dient te worden opgemerkt dat verweerder zich houdt aan de termijn zoals voorzien in artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet. Deze bepaling voorziet dat een verwijderingsmaatregel gepaard gaat met een inreisverbod van maximaal drie jaar indien er aan de betrokkene geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, zoals *in casu* het geval is.

De Raad stelt vast dat verweerder rekening heeft gehouden met de elementen die eigen zijn aan de zaak en afdoende heeft gemotiveerd over de duur van het opgelegde inreisverbod. Verzoeker maakt met zijn summier betoog het tegendeel niet aannemelijk.

Het tweede middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M.-C. VERTOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M.-C. VERTOMMEN

C. VERHAERT